

Hồi 169

Linh hoạt ứng biến

Bọn Yến Phi và Đồ Phụng Tam rùng mình nổi da gà, Tông Chính Lương đang dừng lại ở cửa chính ngoại viện của tổng đàn Khương bang, phải bảy tám người tiến vào cửa viện.

Hai bên tiếng vó ngựa rân trời, hai đội gần trăm kỵ binh Yên tiến vào, Thiên Sư quân vốn trấn thủ Tiểu Kiến Khang lại triệt tẩu về phía bến tàu.

Đồ Phụng Tam nói: “Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương thừa cơ làm khó, ép Từ Đạo Phúc giao quyền quản trị Tiểu Kiến Khang, Từ Đạo Phúc không thể cự tuyệt, bởi Từ Đạo Phúc lo cho mình còn chưa được nữa là”.

Yến Phi nói: “Ta thấy sự tình không đơn giản như vậy, hai tên Thiết Tông có thể sinh ra cảnh giác đối với sự án binh bất động của bọn ta, muốn đến tra xét Tiểu Kiến Khang triệt để một lần”.

Đồ Phụng Tam cười khỏ: “Xem triệt để đến mức độ nào, may là địa khổ của tổng đàn Khương bang kín đáo phi thường, Bằng Nghĩa lại có bài trí, không dễ gì bị phát hiện”.

Kỵ binh dịch bố phòng ở các yếu điểm chiến lược trên các đường phố lớn nhỏ một cách có tổ chức, tiếp đó một tổ hơn hai trăm bộ binh từ hướng Bắc đại nhai phóng tới, chạy thẳng đến trước mặt Tông Chính Lương, tên lính dẫn đầu mới hét lớn ra lệnh chia làm bốn đội, lập trận trên đường lớn của Tiểu Kiến Khang.

Tông Chính Lương quát: “Lục soát từng nhà cho ta”.

Bốn đội binh Yên, năm chục người mỗi đội, y lệnh chia nhau hành sự, lục soát từng nhà một. *

Yến Phi và Đồ Phụng Tam lúc này đã yên tâm, vì nhà cửa lớn nhỏ ở Tiểu Kiến Khang cũng có mấy trăm gian, muốn lục soát hết một vòng phải tốn biết bao là thời gian, huống hồ bọn họ đã có chuẩn bị đối với việc này từ sớm, không sợ bị lục soát.

Đồ Phụng Tam chợt nói: “Người nói đúng, Tông Chính Lương có thể hoài nghi bọn ta đã tiềm nhập trong Tập”.

Yến Phi nhìn thấy Bàng Nghĩa chân mang còng sắt bị Yên binh như sói như hổ lôi từ trong tổng đàn Khương bang ra, Bàng Nghĩa mặt mày giận dữ, chắc đã bị Yên binh hành hạ tới bờ.

Bàng Nghĩa bị dẫn đến trước mặt Tông Chính Lương.

Một tên binh Yên quát lớn: “Thấy Tông phó soái của bọn ta mà còn chưa quỳ xuống sao”.

Cả ngàn huynh đệ Hoang nhân đang nhìn qua song cửa thấy vậy, mặt mày ai ai cũng đỏ lên, vô cùng bất mãn.

Tông Chính Lương ngăn thủ hạ, chấp tay đi vòng quanh Bàng Nghĩa, cuối cùng dừng lại sau lưng Bàng Nghĩa, dịu giọng hỏi: “Yến Phi đang ở đâu?”

Bàng Nghĩa cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Phó soái sao lại nói vậy, lẽ nào phó soái không biết tiểu Phi của bọn tôi đã xuống suối vàng tiếp tục nhắm rượu sao?”.

Liền đó đám huynh đệ Hoang nhân cười rần rần vang trời.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Tông Chính Lương cố ý tìm đến đây, mục đích là hành hạ Bàng Nghĩa để bức người đi ra”.

Yến Phi tới giờ mới nắm được ý tứ câu nói trước đây của Đồ Phụng Tam, thầm kinh ngạc về sự miễn tiếp trong suy nghĩ của Đồ Phụng Tam, sức tĩnh ngộ bởi Đồ Phụng Tam chính là người rành chơi thứ thủ đoạn này nhất, cho nên đã trước một bước đoán được màn kịch Tông Chính Lương muốn bày.

Quả nhiên Tông Chính Lương bên ngoài quát lớn: “Gan thật! Còn dám cứng đầu với bốn soái. Người đâu! Áp giải y đến Chung lâu, nếu y có thể chịu đủ một trăm roi, ta mới nói chuyện tiếp với y”.

Hoang nhân nhất tề la lối, ai cũng biết cho dù là cao thủ nhất lưu cũng không có cách nào chịu được sự tàn hủy của một trăm roi.

Đồ Phụng Tam quay sang nhìn Yến Phi, trầm giọng: “Chiêu này cực kỳ tàn độc, làm cho bọn ta tiến thoái lưỡng nan, bất quá chuyện nhỏ không nhẫn nhịn được tất sẽ làm loạn đại mưu, bọn ta lập tức hành sự, trước hết đến bờ bên kia triệu tập huynh đệ, kéo rốc đến Dĩnh Thủy, chỉ cần bọn ta toàn diện hiện thân, có thể làm tiêu tan sự nghi hoặc của Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đối với việc bọn ta ẩn mình trong Tập”.

Yến Phi trầm nghĩ đây là biện pháp trong khi không còn biện pháp nào khác, lại nghĩ đến chỗ ẩn mình ở Chung lâu mà Trác Cuồng Sinh đề cập đến, đắn đo mình có nên ở lại không?

oOo

Trung Nghĩa Đường tổng đàn Hán bang, Từ Đạo Phúc thần sắc trầm trọng ngồi ở ghế chủ vị, Trương Vĩnh và Chu Trụ ngồi hai bên.

Trương Vĩnh nói: "Tôi thật không hiểu, Thiết Sĩ Tâm ép người của bọn ta ở Tiểu Kiến Khang bỏ đi, không phải rành rành muốn nói với bọn ta gã đã có quan hệ với liên quân Kinh Hồ sao?".

Chu Trụ thở dài: "Tông Chính Lương tuy nói chuyện uyển chuyển nào là để bọn ta có thể toàn lực phòng vệ Nam môn, nhưng thêm bớt một trăm người căn bản đâu có nghĩa lý gì".

Từ Đạo Phúc trầm ngâm không nói gì.

Trương Vĩnh nói: "Hiện tại bọn ta đã lọt vào thế bốn bề cô lập, nếu Thiết Sĩ Tâm và liên quân Kinh Hồ liên thủ đối phó bọn ta, bọn ta vẫn thủ ở đây thì có khác nào ngồi yên chờ bị mổ".

Chu Trụ khổ não: "Tại sao Hoang nhân vẫn không có chút xú động tịnh gì hết?".

Từ Đạo Phúc trầm giọng: "Nhiếp Thiên Hoàn có dị động không?".

Trương Vĩnh đáp: "Theo thám tử hồi báo, Nhiếp Thiên Hoàn vẫn án binh bất động".

Từ Đạo Phúc thở dài: "Quả là không còn lý do gì để gian khổ trấn thủ nữa, lập tức chuẩn bị toàn quân triệt thoái, không nên tiết lộ phong thanh, chuyện này để Trương tướng quân đi làm".

Im lặng một hồi, Từ Đạo Phúc chợt hé một nụ cười, tựa hồ càng nghĩ càng cười dữ hơn, buông tiếng cười lớn.

Chu Trụ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn gã.

Từ Đạo Phúc lại đột nhiên thu hồi tiếng cười, diêm đạm thốt: "Ta muốn gặp mặt Yến Phi đàm đạo, người đi an bài cho ta".

Chu Trụ bàng hoàng: "Tìm Yến Phi?".

Từ Đạo Phúc đáp: "Người phái một người tinh minh biết nói chuyện giơ cờ trắng qua bờ bên kia vào vùng núi cao, bảo đảm đụng phải Hoang nhân".

Mới vừa nói xong, tiếng tù vang lên đằng xa.

Từ Đạo Phúc mừng rỡ: “Tiếng tù chiến trận đến từ bờ bên kia, chắc là Hoang nhân đã đến!”.

Vụt đứng dậy, tinh thần phấn chấn: “Các người đến thật kịp thời”.

o0o

Lưu Dụ lần theo bờ tây Dĩnh Thủy phi hết tốc lực.

Phía trên cỡ ba dặm là chỗ thủy lục đại quân của Nhiếp Thiên Hoàn đồn trú, Lưu Dụ thầm nghĩ đã là thuận đường, đương nhiên lợi dụng thời cơ đi xem bố trí của địch nhân cho rõ, tương lai công đả Nhiếp Thiên Hoàn sẽ nắm chắc hơn.

Ài! Đã bao nhiêu ngày rồi? Không biết Vương Đạm Chân giờ ra sao? Nàng có tha thứ thông hiểu mình có chỗ khó xử không? Hay là hận mình thấu xương? Lưu Dụ lánh khỏi địch đạo, tiến vào khu rừng rập bờ tây Dĩnh hà, che giấu hành tung.

Gã kiếm cách hết sức không nghĩ tới Vương Đạm Chân nữa, mãi cho đến hồi này vẫn còn rất thành công, nhưng không biết tại sao, một mình phóng chạy trên vùng hoang dã này, lại không áp chế được niềm tương tư quan hoài đối với Vương Đạm Chân.

Chính vào lúc xót xa rạn nứt, đột nhiên lòng sinh ra cảm giác đề phòng, mười mấy người từ rừng cây đằng trước nhoáng ra, đứng chặn đường.

Một người trong số đi lên, huy đao chém quật trước mặt gã, cười danh ác: “Hoang cầu nộ mạng đi!”.

- o O o -